

[J. O. Krag.]

på og bringe ofre for at få et større byggeri. I stedet kommer man her med noget, der nok kalder på, at befolkningen skal bringe større ofre, men hvor samfundets ofre bliver mindre, hvor den kapital, der kanaliseres ind i boligbyggeriet, bliver mindre, og hvor det mest sandsynlige resultat er et mindre byggeri end det, man har i øjeblikket.

Finansministeren (Poul Møller): Det forekommer mig, at der på debattens anden dag ligesom er en mere afslappet tone, end tilfældet var i går, måske fordi man har fået frigjort sig for de lange manuskripter, som var lavet hjemme, medens man endnu synes, at man havde så hundrede procent ret. Vi er nu kommet til den dag, hvor man snakker lidt mere frit og også har råd til at smile lidt til hinanden.

Jeg vil gerne takke hr. Lysholt Hansen for hans erklæring om, at socialdemokratiet er klar til et fordomsfrit samarbejde. Det går jeg ud fra gælder ikke blot finanslovsforslaget, men også de øvrige forslag, der nu er lagt frem. Jeg skal give hr. Poul Dam helt ret i, at det ikke er rimeligt at forvente, at oppositionen to dage efter økonomiministerens redegørelse skulle være klar med konkrete modforslag, men vi får forhåbentlig under udvalgsbehandlingen lejlighed til at se socialdemokratiets forslag. Vi vil vurdere dem fra regeringens side, og jeg formoder også fra regeringspartierne side, for at søge at nå frem til enighed.

Hr. Lysholt Hansen henviste til, at fru Grethe Philip havde udtrykt, lad os sige en vis bekymring for, at man bremsede for meget i den offentlige sektor.

Samtidig var hr. Lysholt Hansens indlæg præget af, at han ikke mente, der var gjort plads nok i planlægningen for 1970 til en privat forbrugsstigning. Jeg vil gerne sige, at hvis man både vil have et øget offentligt forbrug og et øget privat forbrug ud over det, som dette finanslovsforslag indeholder, så tror jeg ikke, vi skal vente, at betalingsbalancen forbedres. Man kommer naturligvis heller ikke uden om, at det offentlige forbrug og den offentlige forbrugsstigning har sin betydning for betalingsbalanceproblemerne. Men jeg har ikke kunnet konkretisere den, for det første fordi jeg ikke har nogen com-

puter — det bebrejdede hr. Lysholt Hansen mig, men jeg ved ikke, hvad finansudvalget ville sige, hvis jeg søgte om det; det er jo nogle dyre historier — for det andet fordi jeg ikke selv har en elektronhjerne, som kan stilles i stedet for en computer. Jeg må naturligvis også finde mig i, at hr. Lysholt Hansen beklager, at jeg er en dårlig programmør. Jeg fulgte dog det kursus, som folketingets daværende formand fik arrangeret for os ude i Datacentralen, men det varede kun én dag. Som sagt er det noget højst indviklet noget, og jeg tror ikke, jeg kan erstatte en elektronhjerne på dette område.

Hr. Lysholt Hansen var bange for en beskæftigelsesnedgang. Den samme frygt har vi ikke, og jeg tror ikke som hr. Lysholt Hansen, at et stort kasseoverskud vil betyde en strammere kredit. Jeg tror tværtimod — det er jo det erklærede formål — at et større kasseoverskud kan give en lempelse i penge- og kreditpolitikken. Det har da i hvert fald været den teori, der lå til grund for tidligere regeringers mangeårige kasseoverskudspolitik, at dermed kunne man aflaste pengepolitikken. Det var god latin dengang, og det er vel stadig god latin.

Så var der spørgsmålet om pengeinstitutternes voldsomme indtægtsstigning. Nu går jeg på forhånd ud fra, at hr. Lysholt Hansen talte om bruttoindtægterne. Der er nemlig også sket store omkostningsstigninger for pengeinstitutterne, og det overskud, der er tilbage, skal de formentlig betale indkomstskat af. Jeg ved ikke af, bortset fra sparekasserne, at der er nogen pengeinstitutter, der er fritaget for at betale skat, og jeg går ikke ud fra, at hr. Lysholt Hansens tale skulle udlægges på den måde, at vi skulle indføre en ligestilling i skattemæssig henseende mellem sparekasserne og banker.

Dernæst var der disse skatteprocenter. Nu viste det sig, at tallene stammede fra Finanstidende, og jeg havde egentlig forsvoret, at en socialdemokratisk ordfører skulle bruge Finanstidende som kilde i et angreb på det, han kalder en konservativ regering. Jeg havde faktisk ventet, at han havde et noget mere objektivi-t materiale til rådighed. Jeg erkender i hvert fald blankt, at jeg ikke er ugentlig læser af Finansti-